

FOLK OG LAND

Johan Steinseth
Guddal 71

NR. 32 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 12. DESEMBER 1964

LØSSALG 1 krone

Med norske politifolk i tysk konsentrasjonsleir

Tegning fra en tysk konsentrasjonsleir av Chr. S. Oftedahl.

I siste nummer av FOLK OG LAND ifjor gjengav vi noe av det den kjente arbeiderpartijournalist Aksel Zachariassen berettet om forholdene i Sachsenhausen konsentrasjonsleir. Zachariassens beretning hadde vi hentet i «Sjømennens Jul» for 1948 og den gav i sannhet et annet bilde enn det som ellers berettes om tyske konsentrasjonsleire.

Men så var dette kanskje bare en enslig svale? Kanskje Sachsenhausen, hvor storparten av de norske fanger satt var den unntagelse som bekrefter regelen om den dårlige behandling av norske fanger, som vi har hørt så meget om etterpå?

Vi skal idag gi noen utdrag av boken «Norsk politibak piggråden» av Olaf R. Walle. For her finner en tydeligvis og pussig nok en unntagelse! Boken skildrer ankomsten til Stutthofleiren 12. desember 1943. Og også denne bok er fylt av beretninger om pakkeoverfloden i konsentrasjonsleiren mens folk hjemme i Norge suget på labben. Vi leser på side 106 og følgende sider:

«Og så kom pakkeflommen. Ut i mars 1944 begynte for alvor pakkene hjemmefra å strømme til leiren. Allerede 2. mars 1944 måtte vi for første gang ha kjerre for å hente postpakkene i hovedleiren.

Og resultatet den dag var 18 sekker post. Noen hadde fått av de ettertraktede 5 kilos, de fleste de berømmelige kilos med spesialporto 80 øre (Kleinpaketen). Etterhvert ble det til at vi selv åpnet sekkene som kom forsløst fra Norge.

En må sannelig spørre seg selv hvor de onde, sadistiske og tyvaktige (for å bruke den vanlige uttrykksmåte) voktere fra Allgemeine SS befant seg mens de stakkars norske fanger sensurerte sine egne pakker. For vi går videre kan det vel kanskje også være grunn til å minne om at da de norske «seierherrer» fra 1945 av begynte å sperre inne sine politiske fanger i konsentrasjonsleire, så fikk fangene etter at det var gått nesten ett år lov til å ta imot en julepakke på 2 kilo, og de pakkene ble i sannhet nøye sensurert både når det gjaldt vekt og innhold. Senere steg generøsiteten slik at fangene også fikk lov å ta imot en 2 kilos pakke til påske. Men tilbake til der hvor sadistene rådet:

Side 108 og flg.: «Og vi fikk mat! Ikke bare fra de nærmeste pårørende hjemme, men fra venner og bekjente og foreninger. Stutthofklubber ble dannet av Stutthoffruer og kjærestere, funksjonærene på politikamret i hjembyen gikk inn for å hjelpe sine kolleger, — og fra illegale organisasjoner(!) kom det mye godt og mye rart.

Hvordan de hjemme kunne få tak i så mange dyrebare og vel-smakende saker og ting var for oss en gåte.

Allerede 8. mars 1944 besluttet vi å innrede ett spiskammer eller et rum til matlager. Det ble straks døpt «stabburet». Her ble satt inn kartonger med mat som kunne lagres. Og vi fikk en reserve som sikkert mangen en kjøpmann hjemme ville ha misundt oss.

En sending på 13 danske Røde

Kors pakker kom til oss allerede i februar 1944, og 1. april kom den første store sending av de populære 5 kg månedlige matpakker. Fra den dag fikk hver eneste mann danskpakke. Disse pakkers innhold var noenlunde av samme utmerkede kvalitet som de kjente danske gavepakker våre pårørende fikk hjemme fra «Damekomiteen» i København: tørrmelk, ovmaltine, pølse, ost, en halv kilos boks svinekjøtt, sardiner, buljongterninger og vitamin-tabletter. Senere vekslet innholdet endel. Det hendte vi fikk f. eks. 1 kg farin, 1/2 kg smør o.s.v. Alt i disse pakker var danske kvalitetsvarer.

Den 21. mars 1944 kom den første sending med svenskepakker. Disse pakker, som visstnok i det vesentlige ble bekostet av den norske stat, men formidlet gjennom organisasjonen «Hjelp til krigens offer», var så fortjusande, at det var nesten ikke til å tro. Denne pakke som vi fikk en gang i måneden, hadde en vekt av 8 — 10 kg og inneholdt følgende lekkerbiskener: 1 kg havregryn, 1/2 kg tørrmelk, 1/4 kg smør, 1 kg raffinade, 2 pk. kaffeerstatning, 2 bokser erter, 1 boks fiskeboller, 1 boks eplemarmelade, 1 boks drops, 1 pakke tørrede blåbær, 1 pk suppeerstatning, 1 pk. fiken, 1/2 kg røkeflesk, 1 rull Mariakjeks, 1 pk. knekkebrød, 1 boks appelsinmarmelade, 1 pk papirlommetørklær, 1 stk. toalettåpe, 1 boks sardiner, 1 eske pastiller, 8 store buljongterninger og endelig 40 stkr. Lucky Strike sigaretter. — I august fikk vi i tillegg et par beksømsstøveler. Vi hadde da riktignok for lengst fått skiftet ut trebånnene med lærsko.

Men den som tror at nå var høydene nådd tar nok

Forts. side 7

Om «frihet for frykt»

Av Kai Normann

Vi lever i en utrygg tid. Vi føler oss alle på usikker grunn. Hva bærer fremtiden i sitt skjød? Hvordan vil det gå vårt land, verden, oss personlig?

Kan vi ikke si at den moderne verdens krise er det moderne menneskes krise? I våre dager roper hver nasjon, hvert menneske på sikkerhet. Livet selv styres av andre lover enn det sikkerhetsprinsipp som mennesket har stillet opp som et vitalt krav. Livet — det skjulte Liv, Livets sannhetsrøst — forteller oss at vi har den eneste trygge eksistens i åndens liv, det evige liv.

Mange av oss føler oss fengslet ved å se et drama, en tragedie utspilles på scenen av fremrakende skuespillere. Vi føler oss løftet ved selve tragediens inneboende storhet, tiltross for at det fortelles om ulykke og nederlag. Men er vi ikke redde for å oppleve tragedie i vårt personlige liv? Mange evner ikke å stå oppreist i stormen. De bryter bare sammen når de skulle kjempe. Der kan ikke bli noen stor åndens seier hvis vi gir opp når livets tilsynelatende hensynsløse, brutale hender synes å tilintetgjøre selve grunnlaget for vårt liv og myrde vår lykke. Men-

nesket skal være større enn sin skjebne!

Dette er grunnen til at vårt lands historie skal lære oss en lekse som vi aldri glemmer. Fortidens tragedier — tilmed de tapte slag — var ofte i realiteten store seire, hvor mennesket beviste at det var større enn skjebnen. Han — eller hun — vant det lille seg!

Kanskje er den dypeste årsak til vår tids mangel på sjelelig harmoni og balanse å søke i det faktum at det «moderne» menneske — uhyre mange av oss i all fall — ikke virkelig tror på Gud, ikke virkelig tror at vårt liv er i Guds hender? Derfor hersker frykten som tyrann i våre hjerter. De fleste søker å unngå ved å fylle sin tid med travle gjøremål og ved å dyrke alleslags interesser, ja mange tilogmed ved å dyrke religiøse interesser... Mennesker som ikke i virkeligheten tror på Gud forsøker å bedøve seg med en teoretisk Gud, en ytre tro på religiøse læresetninger. Sann tro er samfunn med Gud, en livsholdning og karakterfasthet, en indre, urokkelig overbevisning, som vokser frem av viljen til å tjene Gud.

Ut fra gudsfornektelse vokser materialismen frem. Og fra materialismen kommer ødeleggelsen. Hinduene personifiserer ødeleggelsens kraft som gudinnen Kali, krigens gudinne, en av den store Livets guds aspekter. Mennesket er et mektig vesen, gjennom den menneskelige materialisme kan endog balansen mellom naturens krefter rokkes, — katastrofer, jordskjelv blir følgen, elver oversvømmer dyrket land, stormer, cykloner ra-

Forts. side 7

Bokanmeldelser ved Siegfried:

TO PRAKTFULLE BØKER.

Franz A. Roedelberger og Vera I. Groschoff m. fl.: «Europas dyreverden». Til norsk ved Ingvar Haddal. Filadelfiaforlaget.

Franz A. Roedelberger: «Levende natur». Bearbejdet av Edvard K. Barth. Filadelfiaforlaget.

Vi vil gjerne gjøre våre lesere oppmerksom på disse to aldeles nydelige bøker som Filadelfiaforlaget har gjort tilgjengelige for et norsk publikum. Begge to er praktfulle billedverker, den første med 280 bilder i stort format, dels i sort-hvitt og dels i farver. Den andre boken gjengir flora og fauna i 300 lignende bilder. Bedre gavebøker til naturvenner skal vel vanskelig kunne finnes.

Bøkene bringer ellers et budskap ved siden av den rene skjønnhetsverdi. De maner oss til å bevare naturen for den ødeleggelse som Leonardo da Vinci forutså, da han sa at intet forblir på jorden og i vannet, alt blir utslettet. Som innledning til en liste over de viktigste fredede reserver i Europa — som forøvrig ikke er helt fullstendig — heter det i «Europas dyreliv»:

«Det har manglet lite på at Leonardo da Vincis bitre profeti skulle bli en virkelighet. Gjennom årtusener kjempet mennesket mot den fiendtlige natur og forsvarte sitt liv mot dyrenes overmakt. At det ble seier i denne kampen er den enkeltes fortjeneste. At overlegenheten utartet er massenes skyld. Enkelte forutseende mennesker arbeidet også for å beskytte naturen, som var så truet, og de fordret lover som kunne bevare planter og dyr fra å bli fullstendig ødelagt av kortsynte mennesker. I 27 av Europas land hegnar naturvernpionerene om hver eneste flekk av opprinnelig natur. Det er ikke så mange fredede steder, fiskedammer, sandbanker og klipper som private naturvenner ved hjelp av egne midler har kunnet redde, men deres gode eksempler har gjort at fyrster og statsmenn har hørt på naturvitenskapsmennene, og nå finnes det store reserver. Hele strandlinjer, øyer, myrer, fjellkjeder og urskoger har blitt de siste tilfluktssteder for dyrearter som stod i fare for å bli utryddet, og til fredfulle oaser for mennesker, som i stillheten kan gå der og lytte og se».

Boken «Levende natur» er som nevnt bearbejdet av Edvard K. Barth, som i et efterord er, og vi synes med all mulig grunn, inne på det samme med særlig henblikk på norske forhold:

«Denne boken er bygget over forholdene i Sveits, men den er bearbejdet, korrigert og tilpasset forholdene i Norge.

Sveits er et av de få land i Europa som naturmessig har meget til felles med vårt land. Kanskje har også menneskene

der til dels den samme naturfølelsen som vi. Boken viser en sans for naturen og en ærefrykt for livet som — i vår oppjagede tid — ikke kan vurderes høyt nok.

Vi nordmenn bor i et land hvor mulighetene for kontakt med forholdsvis uberørt natur er enestående innenfor den siviliserte verden. Dette har vi hittil tatt som en selvfølge, vi har fått disse mulighetene gratis i vuggegave.

Det kunne kanskje forsvares å ha dette syn for en del år tilbake. Den som nå føler trang til å møte fred, stillhet og uberørthet, han er klar over at nå er tiden inne til at visse tiltak må settes i verk også hos oss. Og det haster

Teknikken er stadig på fremmarsj og legger sin drepende hånd over jomfruelig terreng. Vakre og naturmessig verdifulle områder blir radert vekk, blir oversådd med bygninger, demninger og broer, vassdrag og myrer blir tørrlagt og livsbetingelsene for dyrelivet ødelagt.

Vi har ikke lenger ubegrensede resurser å øse av. Reserve kan snart bli oppbrukt. Vi trenger å få øynene opp for dette — her som i andre land. Vi trenger et bevisst vern om det som ennå er igjen. Vi trenger et våkent og handlekraftig naturvern. La det ikke gå slik hos oss som forfatteren til denne boken resignert uttaler til slutt: «Veten tilbake til natur kan man bare gjøre i tankene».

Be om å få se på disse to bøkene hos bokhandleren!

NORGE PÅ CHRISTIAN IV's TID.

Ingvar Hauge: «Arven fra Østråt». Aschehoug.

Ingvar Hauge hører til de store historiefortellere i norsk litteratur. En har alltid inntrykk av at det han legger frem er bygget på inngående kildestudier og han forteller levende og interessant. Den siste boken danner for såvidt ingen unntagelse, skjønt han denne gang beretter om en mann som ikke har satt synderlige spor efter seg i norsk historie, om Ove Bjelke, som betegnende nok karakteriseres som «sønn av Jens Bjelke — Norges kansler i over 40 år, og sønnesønns sønn av den Jens Bjelke som først kom til Norge og giftet seg til Østråt gjennom sin hustru, fru Ingers datter».

Vel, om Ove Bjelke ikke satte så store spor efter seg, så blir vel boken kanskje mere menneskelig av den grunn. Personen forsvinner ikke i skyggen av den historiske innsats. Men ellers gir boken et såvidt en kan forstå pålitelig bilde av forhold og personer under de evindelige nordiske broderstrider i første halvdel av 1600-tallet, med streiftog til sydligere strøk under Ove Bjelkes studier i Italia og senere diplomatiske virksomhet i Spania. Den forteller også om den norske adels kamp for å hevde seg i den dansk-norske union

under Christian IV, en kamp som Jens Bjelke, kansleren, og hans sønner naturligvis som bærere av «arven fra Østråt» stod i forreste rekke av.

HVA BLIR DET TIL MED SOVJET OG KINA?

Edward Crankshaw: «Moskva — Peking. Den nye kalde krigen». Aschehoug.

Det spørsmål som vel opptar de fleste efter maktskiftet i Moskva er hvorledes forholdet mellom Sovjetsamveldet og Kina vil utvikle seg. Blir de en pause i den kalde krigen, blir den kanskje helt avviklet, eller vil det fortsette som i slutten av Krustsjov-perioden? Noen avklaring av dette har en vel ikke fått ennå, men det er jo visse tegn som forsåvidt bekrefter det syn Edward Crankshaw gir uttrykk for i denne boken. Crankshaw er ellers journalist og gjorde under krigen tjeneste ved den britiske militærmisjon i Moskva. Senere har han i mange år vært OBSERVER's spesielle Sovjetmedarbeider. Han har ofte vært på besøk i Sovjetsamveldet og har også skrevet flere bøker om russisk politikk. Han er vel derfor i høy grad meningsberettiget når det gjelder å vurdere dagens situasjon. Boken er riktignok skrevet før Krustsjovs fall, men selve grunnlaget for striden er vel uforandret.

Interessant er det når forfatteren anfører at det er

« — meget få som forstår at når sovjetlederne angriper kineserne for deres krigshisserpolitikk, så gir ikke det et helt dekkende bilde av de faktiske forhold. Det er sant nok at de kinesiske ledere ikke gir inntrykk av fullt ut å ha forstått hva atomkrigen innebærer (men inn- til for få år siden var det samme tilfelle med de vestlige ledere, for ikke å tale om russerne). Det er sant at de har skrytt av at om 300 millioner kinesere ble drept, ville det likevel være over 300 millioner overlevende til å glede seg over kommunismens seier. Det er sant at, lik mange amerikanere og noen briter, men ulikt Krustsjov, mener de at det i siste instans er intet annet enn feig defeatisme å vike tilbake for atomtruselen. Men det er ikke korrekt å tro at de gjerne vil ha en kjernefysisk krig. Krustsjov vet dette utmerket godt. Men han forsøker i skrift og tale å gi inntrykk av det motsatte — av den enkle grunn at han ved å spille på brodepartienes frykt for atomkrig har fått skremt dem til å støtte seg mot Kina, og samtidig har han klart å fordunkle visse grunnleggende spørsmål som ikke har noe med kommunisme å gjøre og bare indirekte gjelder spørsmålet om krig og fred».

Forfatteren slår ellers fast at uoverensstemmelsene egentlig har sine røtter i den russiske og kinesiske revolusjons forskjellige struk-

Om «frihet for frykt» —

Forts. fra side 1

ser, regn faller i strømmer... Eller det faller ikke regn, hungersnød og pest blir følgen. Dette er indisk tro.

Kali — mørkets gudinne — eier stor makt der hvor gudløshet hersker, hun kommer til slutt som en tordnende stormvind for å rense luften og feie bort mørket. Og for et øyeblikk — når lynet slår — ser vi henne som guden Indra, hun bruker hans sverd: lynilden. Tordenskrallene ruller og dødsfrykt griper oss.

Slanger, fantomer og fantastiske uhyrer sees når vi ser Kali, hun er for synderen den personifiserte redsel og gru. Men slangene og uhyrene som vi ser — er alle i oss selv. Styggedommen er vår. Derfor er Kali sannhetens åpenbarer. De menneskelige dødningskaller i krans om hennes hals er kranierne av fordervete mennesker, uverdige til åpenbaringen av Kali.

Store helgener — såsom Bhagavan Shri Rama Krishna — kastet seg i ærefrykt nesegrus ned foran Kalis

tur: den første laget av fortrinsvis intellektuelle jøder i eksil, den siste av seirrike generaler og folkførere båret frem i sammenheng med en nasjonal frigjøringskamp.

Crankshaws fremstilling er avsluttet i 1963, men bokens norske oversetter Jahn Otto Johansen, som selv har godt kjennskap til russiske forhold, har i et efterord ført den frem mot dagens aktuelle situasjon. Han konkluderer med at en foreløbig ikke kan

« — si noe om Sovjet-Unionen og Kina en gang i fremtiden skulle finne det opportunt å samarbeide. Men et slikt samarbeide ville efter mitt skjønn snarere bli på tross av ideologien, ikke på grunn av den».

Hva en nå måtte mene om forfatterens og om oversetterens prognoser, så er det i all fall en uhyre interessant bok på bakgrunn av den dagens situasjon som så inngripende kan komme til å berøre oss alle.

ANDRE BØKER

Andre bøker vi har motatt til anmeldelse er:

Odd Medbøe: «STAKKARS JØRGEN». Aschehoug.

Mikkjel Fønhus: «URSKOG-ENE». Fortelling fra Canadas villmark. Aschehoug.

Anne de Vries: BIBELN. Filadelfiaforlaget.

WERNER Keller: BILDER SOM TALER. Bibelens beretninger i lys av kunst og vitenskap. Med 329 avbildninger og 8 farveplansjer. Dreyers Forlag.

Anmeldelsene kan vi dessverre først bringe over nyttår på grunn av plassmangel.

bilde, fordi de i ødeleggelsesens kraft så Guds kjærlighet i forkledning. Helgener — som ikke med sin gode vilje ville skade en flue — nådde ved full innvielse i dette mysterium en stasjon på selvfornektelsens vei hvor ødeleggelse ved Kalis hender ble tatt imot som en velsignelse...

Vi forstår at den mørke tidsalder vi lever i (Kali yuga) er en åpenbarings tid. Vi skal lære å kjenne — og stå ansikt til ansikt med — oss selv. Bak den «moderne» psykologi, bak «moderne» kunstnere og forfattere fikseres vi av Kalis øyne. Hun er jordens mysteriums gudinne, fryktinngytende — og sann. Slå deg rolig ned ved hennes føtter, ta imot henne som din veileder og en vidunderlig erfaring vil bli din: du vil oppdage at hun er en elskende mor. Hun er Døden, som fører til Livet. Hun er redslen, overvunnet ved heroisme.

I de antikke mysterier var heltomot nødvendig for å kunne bestå invielssprøvene. Du måtte stå ansikt til ansikt med lammende redsler. Bare en heroisk sjel kunne bestå. Sjelens heroisme er av et høyere slag enn fysisk mot. Det grove, det brutale menneske kan vise fryktesløshet på det fysiske plan. Virkelig fare er fare for sjelen. Bevisstheten om fare for sjelen er nødvendig for å overvinne de farer som truer sjelen. I det uinnviete menneske ligger veldige sjelandskaper skult av nattens mørke — i Kali yugas natt. Guds barmhjertighet skjuler disse bak ubevissthetens slør. Vi ville bli skremt til døde eller kunne bli vanvittige av redsel — som noen er blitt det — hvis vi skulle se slangene og skorpionene der for tiden.

De store hellige holder i sin hånd den guddommelige vektskåls balanse, som bevarer verdensordenen, og de har fått denne oppgave fordi de har overvunnet det menneskelige villdyr i seg selv. Fenrisulven, den kollektive ondskap holdes i lenker inn- til Kali yugas slutt. Men selv ikke de hellige kan makte dette hele tiden. Dyret i sitt fangenskap, nu ute av stand til å spreng sine lenker, inspirerer mennesker til mørkets gjerninger og volder utbrudd av det onde i alle land.

Innvielse er noe veldig, en heroisk handling, verdig en gud. Å være i stand til uredd å stå ansikt til ansikt med uhyret, Fenrisulven, dragen og som en St. Georgius symbolsk drepe ham — er å være i stand til å motstå den kollektive ondskap i verden, konsentrert som i blikket til djevelen selv.

Kai Normann

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

80 år.

Nok et år - mot undergangen?

Så er det årets siste nummer igjen. Årene har det dessverre adskillig mere travelt enn rettferdigheten i dette forstokkede land. Påny skal de som har makten og ansvaret møte julen og dens budskap med urett og ufred i sine hjerter. Påny skal de vandre ubotferdige og selvgode inn i et nytt år.

Da er det vel heller ikke så rart at de er like blinde på andre områder. At de ikke ser at veien de går fører lukt i materialismens avgrunn.

På det økonomisk område har den karikatur av et velferdssamfunn som politikerne har velsignet oss med spilt så fullstendig fallitt at kronen raser i dypet med stadig økende fart, samtidig som skattebyrdene stiger og stiger. Men selv dette som hine luksuglade representanter for l'ancien régime gjorde med slik avvepnende åpenhet, dette å utbytte folket, selv dette kan dagens sorgelige flokk av politiske gråbrødre ikke gjøre annet enn med fusk og fanteri, med løgn og bedrag, slik de også har bygget sitt hele samfunn opp på løgner om okkupasjonsårene. Når de presser 2,5 % mere ut av oss i tillegg til omsetningsavgiften og soper inn en halv milliard ekstra til det offentlige kloakksluk, så slår aviser som ARBEIDERBLADET (hvilket jo ikke er så rart), AFTENPOSTEN og NATIONEN, for bare å nevne noen, dette opp som et tiltak for å gjøre det billigere for folk! Ja, når det herskende parti driver sin svindel med indeksen så vidt at det i all prisoppgangen planmessig og bevisst subsidierer de matvarer som teller noe på indeksen for at lønnsstagerne ikke skal få kompensasjon for den veldige prisstigning ellers, så hyldes de av borgerlige knehøner for sine velsignelsesrike «sosiale tiltak». Men de norske politikere trøster seg kanskje med at de engelske herrer og mestre og medsosialister går på rataen de også.

Julen er riktignok blitt uhyggelig merkantilisert i tråd med utviklingen ellers, men en bør vel kanskje likevel ikke bare se på slike materielle ting som økede skatter og stigende priser. Hvorledes står det til med Norge på det åndelige og det moralske område?

Også her, ja, kanskje spesielt her, har de venstreradi-kale og deres medløpere målbevisst og iherdig undergravet og uthulet alt det norske folk stod for. Istedenfor tro og ånd og faste samfunnsnormer, har vi fått «vitenskapens» blanke materialisme. Det er kanskje etpar bøker i årets bokflom som gir en pekepinn om hvor vi er havnet. Under overskriften «Forbudt sex-roman» forteller osloaviser rystet om en dansk radiomann i NATO-tjeneste som fordrev tiden med å sende ut slibrig sex-stoff. Og det var jo ilde nok, men verre er det kanskje at boken han sendte fra var Millers «Krepsens vendekrets», som er forbudt i en rekke land, men som i Norge sendes ut som julehilsen av et ansett forlag.

I Sverige har den materialistiske nihilisme slått ut i lys lue, idet en lege med påklisset etikett «vitenskapsmann» har sendt ut en bok hvor han tar til orde også for de seksuelt perverses rett til å få «tilfredsstillet sin lyst» som andre. Det må derfor opprettes spesielle bordeller for dem. «Alla slags perversa böjelser skulle tilfredsställas i dessa önskebordeller, som skulle tillhändigahålla adekvata redskap och skolad personal». Det er ille nok at de makter som i Sverige ikke er så hemmelige som andre steder har klart å forpeste det svenske folks moral i den utstrekning de har, men fra vårt norske synspunkt er det verre at et norsk forlag fluksens sikrer seg dette verdifulle «vitenskapelige» bidrag og serverer det for det norske folk i «norsk utgave».

Og hva gjør så kirkens menn? Jo, de er så inderlig

Lærer og bonde Tore Bergstøl, Nore, fyller 80 år 14. desember, og mange vil nok nytte høvet til å sende en hilsen til en trofast forkjemper for sannhet og rett.

Bergstøl er født i Vigmostad og etter lærereksamen i 1906, virket han som lærer 2 år i nabobygden Konsmo, 3 år i Søgne, 4 år ved Borge fortsettelsesskole, hvorefter han i 1916 kom til Numedal folkehøgskule, hvor han var til han gikk av med pensjon i 1943. I 1926 kjøpte han der-til gård i Nore. En sønn har nå overtatt den.

Bergstøl har ellers skapt seg et navn som folkeminne-gransker, et arbeide han tok opp i 1919 i bygdene omkring Lindesnes. Han har gjennom Norsk Folkeminnelag gitt ut tre samlinger av slike folke-minner. Da han sluttet sitt skolearbeid og dessuten overlot gården, tok han fatt på å skrive bygdebøker. Han har gitt ut to store bind om fødebygden Vigmostad og tok senere fatt på nabobygden Konsmo. Første bind,

opptatt med å avpasse seg etter tidens smak og mote. Når materialistene ikke vil komme til kirken, så får kirken bøye nakken for tidens krav og «vitenskap». De gir gjerne avkall på halve kristendommen når «folket» skriker sitt: «Ellers er du ikke keiserens venn!» Men så sitter da også prelatene skyldbetyngt og høvelige for hugg på den urett de ikke bare stilltiende lot vederfares uskyldige landsmenn, men som de direkte gjennom sin materialistiske helgen Berg-grav medvirket til.

Det er en trist utvikling på alle områder, så trist at selv vi mishandlede samfunnets pariaer føler trang og plikt til å medvirke i en eventuell ny redningsaksjon. Hvis det da er noen rettferdige igjen som ønsker vår hjelp.

Ja, nu går vi snart inn i et nytt år igjen og da bør alle vi som er FOLK OG LAND's venner forsøke å ta et felles løft for avisen så den kan komme ut regelmessig også i 1965. Da gjelder det så snart som mulig å betale kontingenten og ved siden av yde en liten støtte. Vi må alle tenke som så at hver enkelt av oss har ansvaret for avisens være eller ikke være.

Den som ber andre om å støtte avisen må selvsagt selv ha gjort sin plikt. Jeg har siden 1934 holdt alle de aviser som er utgitt av NS og har betalt kontingent i rett tid. Ved tid og leilighet har jeg også ydet en liten stønad. Nå til jul har jeg gitt en stønad på 200 kroner til avisen og 100 kroner til Forbundet. Dertil har jeg til fordeling kjøpt 10 eksemplarer av «Sannheten om Quisling». Det er jo ikke så meget å skryte av, men det er bedre enn intet.

Den kamp som FOLK OG LAND har ført for vår sak har ikke vært forgjeves. Tonen er blitt annerledes enn før blant folk. Og så får vi ikke glemme den opplysning vi får om ting som skjer ute i den store verden gjennom FOLK OG LAND, opplysninger som den ensrettede norske presse ikke tør gi sine lesere.

GODT NYTTÅR alle sammen!

J. INNLAGEN

som er på hele 464 sider, kom i år. Videre har han nettopp avsluttet et større arbeide om Numedalslægens historie. Det er vel noe av et særsyn at en forfatter kommer med 2 bøker samme år han fyller otti!

Foruten lærergjerningen i 37 år og forfatterskapet, har Bergstøl drevet jord- og skogbruk i ca 40 år og han gjorde selv all den redskap som trengtes, vogner, kjerrer og alle slags sleder til 2 hester, og dertil så godt som alle møbler til 3 bygninger.

Av tillitsverv har han hatt så mange at det er ugjorlig å regne dem opp, men han var bl. a. medlem av Buskerud Landbruksselskap i 16 år og formann, og dermed medlem av representantskapet i Selskapet for Norges Vel, i 8 år.

Bergstøl tilhører ellers en gammel slekt og kan føre sin avstamning helt tilbake til 1100-tallet. En av hans stamfedre er korsfareren Ogmund fra Hardanger og fra ham går ættlinjen videre via den kjente Aga-Byre-slekten, hvortil forøvrig også statsminister Gerhardsen kan føre sin avstamning.

ønsker alle sine medlemmer og bidragsytere en god jul og minner også på denne måte om at vårt arbeid er avhengig av den økonomiske støtte vi får. Vi takker for all hjelpen og interessen i inneværende år og ber våre venner huske på Forbundet også i året som kommer.

Folk og Land

Dette er det siste nummer i inneværende år. Første nummer på det nye året kommer 16. januar. Vi er nødt til å kjøre forsiktig for å få endene til å møtes siden vi ingen driftskapital har og det er derfor ennu ikke mulig å si hvorledes det kan bli med antall numre i 1965. Det avhenger dels av om man (forøvrig da i strid med vedtaket) likevel vil pålegge oss omsetningsavgift, dels av prisnivåets utvikling i det hele tatt, og først og fremst naturligvis av hvorledes innbetalingerne går. Bladet skal i all fall komme hver fjortende dag og innimellom forhåpentlig oftere. Det er meget om å gjøre for oss at alle ordner med fornyelsen av abonnementet innen neste nummer kommer slik at vi kan ha oversikt, og vi regner også med at alle som har råd plusser på litt.

Hermed ønsker vi da alle våre venner og lesere en riktig god jul og vel møtt i det nye år!

JULE- OG NYTTÅRSFEST
KRISTNE VENNER inviterer alle gamle venner og lesere av bladet til stor **JULE- OG NYTTÅRSFEST** fredag 8. januar kl. 19,30 i Collettsgt. 43.

TYSK HISTORIESTUDENT
søker bøker fra og om Quisling til rimelig pris. Bill. i eksp. mrk. «Tilbud».

GOD JUL OG GODT NYTTÅR

til slekt og venner.

PER A. EINBU,
Lesja

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

(Forts. fra forrige nummer)

Jeg satt som på nåler og jeg syntes jeg ventet i en evighet. «Hva er det egentlig De vil her?» kunne noen spørre. Og så akkurat i Søsters kahytt. Døren hadde Solveig ladt bli stående åpen. Jeg følte meg som en skibbrudden, med håret klissvått, hyllet i en tykk vaktkappe. Hvor den stoppet stakk bena mine frem. Nysgjerrige blikk møtte meg hver gang noen gikk forbi den åpne dør, men jeg våget ikke å lukke den.

Endelig, det var som en forløsning, der kom Solveig inn døren igjen. I hånden holdt hun en pakke svøpt i oljelerret. «Her, sørg for at du når land igjen!» — «Jeg finner ikke ut herfra igjen alene», måtte jeg tilstå. — «Kom, jeg skal ta pakken, så virker det ikke så påfallende». Søster Solveig tok pakken min. Jeg syntes det var veldig vanskelig, men jeg sa intet. I vannet ville det forhåpentlig bli lettere

Søster Solveig gikk foran meg ned lederen like til vannkanten. Jeg stod ved siden av henne og ville ta pakken da hun leende sa: «Gi meg kappen, den kan du jo ikke ta med!» — «Ja, naturligvis, hvor har jeg tankene mine!» Jeg dro av meg den varme tingesten. «Hvor bor foreldrene dine? Jeg skal skrive til dem når jeg kommer hjem!» sa hun. Jeg oppgav adressen og hun gjentok.

«Lykke til og hils de andre! Jeg tror jeg kjenner Søster Helga. Vi var sammen i Rothenburg, tror jeg. Si henne —» Resten fikk jeg ikke fatt i. I det fjerne hørte jeg motordur, det måtte være patruljebåten.

Man henger en sten om halsen på et lik, men heller ikke pakken min ville synke ned skjønt jeg syntes den da var tung nok til det. Slik det var ville den forråde meg, tommyene ville se den flyte. Jeg begynte å svømme på ryggen, slik kunne jeg bedre

slepe pakken etter meg. Jeg hadde lagt en løkke rundt halsen min.

Patruljebåten gikk langt borte på den andre siden, forbi der hvor Møltenort og marineminnesmerket måtte ligge. Jeg kunne av og til se lyskeglen. Egentlig gikk det ganske fint å svømme på ryggen. Tiden gikk og jeg kunne se konturene av en minesøkerbåt. Den hadde snudd seg i strømmen. Det er i grunnen fint tenkte jeg, lykke må svømmeren ha! Jeg syntes jeg var full av krefter der i vannet. «Langsomt — ta det rolig, det er langt igjen ennu» mumlet jeg for meg selv. Der var damperen med propellen — 20 meter borte. Forsiktig, de har en vaktmann der oppe. Midtskibets lyste det gjennom en åpen dør. Kanskje det var byssen. Jeg begynte å bli sulten.

Et øyeblikk måtte jeg henge meg på propellen. Jernet var kalt, tidligere hadde jeg ikke lagt merke til det.

Ennu 80 meter til land? Eller hadde damperen dreiet seg enda mere? — Jeg ble trett. Få ikke panikk, litt til så har du klart det. Det er deilig å snakke med seg selv slik, tenkte jeg mens jeg svømte de siste metrene.

Da jeg steg ut av vannet løste en skikkelse seg ut av mørket. «Hit med det, Jensen!» Larsen Berg tok pakken til seg. «Der fremme er skjulestedet vårt — jeg skal gni deg varm! Sannelig har

vi vært heldige, du har landet nesten nøyaktig på samme sted du gikk uti. Jeg har kikket etter hodet ditt i vannflaten hele tiden. — Her er en pullover. Tennene dine klapper jo. Du burde få deg gebiss akkurat som meg». Han begynte å gni løs på lemmene mine av all kraft. «Hold opp, det er nok!» fikk jeg presset frem. — «Vi legger oss tett sammen i krattet, jeg har alt gjort i stand et sted med gress». Knappt hadde jeg lagt meg ned før jeg sovnet inn.

Henimot 5 om morgenen våknet jeg. Fuglene holdt en syndig pipekonsert i anledning vårt hell. Larsen Berg hadde åpnet pakken. «Vet du hvorfor den ikke sank?» spurte han. I hånden holdt han en oppblåst gummi-slange slik som legene bruker av og til. «Din Søster Solveig er ikke født igår, småen, hun har tenkt på alt».

«Her er medikamenter og tabletter for et halvt kompani!» — «Vi må fordele det i lommene våre. Hva skal vi si hvis tommyene stopper oss og undersøker?» — «At vi har kjøpt det på svartebørsen, noe annet kan vi jo ikke si. Det vil koste oss et par uker, men det er alltid bedre enn å forråde de andre». — «Enig, la oss gjøre det slik». — «Du går nå, Jensen, jeg kommer etter ved middagstider!» — «Hvem skal ha med medikamentet til Holger» spurte jeg. — «Her er to sprøyter, vi tar en hver. En må da slippe gjennom!» mente Larsen Berg.

Da jeg nådde broen over kanalen sluttet jeg meg til en gruppe arbeidere. Hver av dem holdt frem passet sitt, jeg også. Hånden min skalv. Jeg kunne ikke gjøre for det. «Go on!» sa tommyen, en mektig mann som fikk andre til å skjelve. Jeg var gjennom! I indre havn gikk småbåter frem og tilbake. Hurtig ble jeg bragt «hjem». Ombord var også noen mine-

Forts. side 6

Atlantis-myten

ej en saga men nordisk-germansk fornhistoria

Det kjente merke H. M. P. skrev for en tid siden etterfølgende interessante artikkel i vår svenske kollega FRIA ORD:

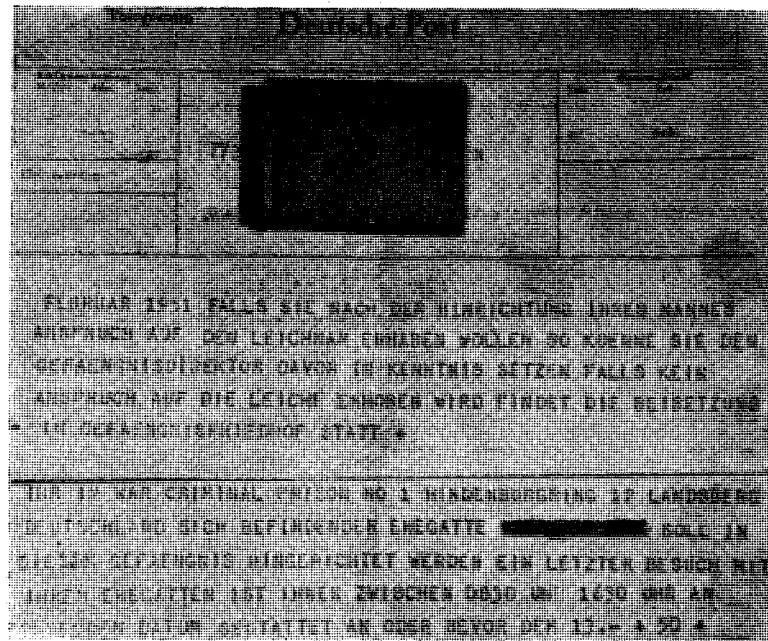
För ett 10-tal år sedan, närmare bestämt 1953, väckte en nordtysk präst och arkeolog, Jürgen Spanuth, betydande uppeende i Tysklands lärda värld genom att publicera ett digert och i många avseenden sensationellt verk, betitlat «Das enträtselte Atlantis». På svenska skulle denna titel korrektast återgivas med «Atlantis' gåta löst». Vad Spanuth med sin bok ville visa och bevisa var det resultat, som hans egna mångaåriga och intensiva forskningar lett till, nämligen att Platons gamla saga om den sjunkna kontinenten Atlantis alls icke är en saga utan fragment av antikens vetenskap om en faktisk historisk verklighet, vars spår gått förlorade eller förblivit höljda i dunkel för den moderna forskningens ögon. Då Spanuth som sagt för ett decennium sedan publicerade sina forskningsresultat, väckte fallet stort uppeende, och den vetenskapliga tyska världen mobiliserade sina krafter för att söka gendriva hans lika oortodoxa som dristiga teori. Icke mindre än ett 20-tal framstående tyska professorer och lärda fackmän samlade sig till en framstöt mot Spanuths, som de menade, alltför fantasifulla och djärva bevisföring, och deras ställningstagande offentliggjordes samma år i ett häfte «Atlantis enträtselt?», utgivet av Prof. Dr. Richard Weyl vid Kiels universitet. Två år senare, 1955, hade emellertid Spanuth hunnit med att i en 140-sidig skrift («...und doch: Atlantis enträtselt!») med stor noggrannhet nagelfara sina lärda kritikers angrepp på påvisa såväl deras brist på

objektivitet som deras inbördes motsägelser och otillräckliga insikter i många delar av det väldiga forskningsområde som Spanuth själv med oändlig flit och oändligt tålmod hade lyckats penetrera.

Efter denna Spanuths skrift nr. 2 med dess i många stycken förintande kritik av kritiken förstummades i stort sett den offentliga diskussionen om den tyske teologens Atlantishypotes. Men Spanuth själv fortsatte med nya krafter sitt forskningsarbete och lyckades t. o. m. intressera de västtyska marinmyndigheterna att ställa fartyg och mannskap till förfogande för havsbottensundersökningar i Helgolandsbukten, som han hoppades skulle kunna skänka honom det definitiva bevismaterialet för hans sensationella teori, vilken går ut på ingenting mindre än att det just är på Nordsjöns botten, i farvatten kring ön Helgoland, som Atlantis' kärnland är att söka, den sjunkna kontinent, som Platon i två av sina dialoger berättar om. Det var på sommaren 1961, som den tyska pressen senast hade en del att förtälja om denna Nordsjöexpedition under Spanuths och hans medarbetares Eberhard Fries' ledning ombord på den tyska marintendern «Oste».

Just i sommar (juni 1964) har Spanuth inför ett stort auditorium i Deutscher Klub i München framträtt med ett uppmärksammat föredrag om sina fortsatta Atlantis-forskningar och därvid även kungjort, att en ny och utvidgad redogörelse av hans hand kommer att publiceras detta år. Detta tillkännagivande

Forts. side 6

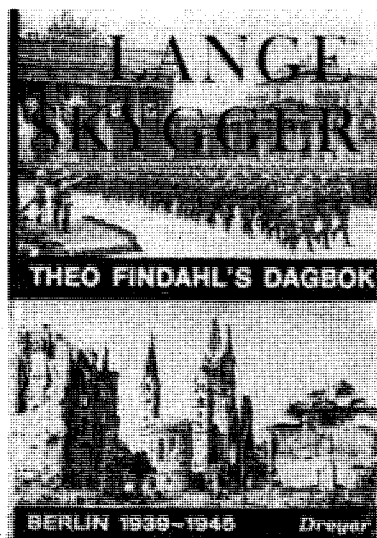
Telegrammer som dette kom i årevis til tyske familier.

SIEGFRIED:

Aftenpostens «krigskorrespondent» i Berlin 1939-1945 forteller

MED FRITT FOLKS KORRESPONDENT I HOVEDROLLEN

Theo Findahl: Lange skygger. Dagbok Berlin 1939-1945. Dreyer.

Vi vet ikke hva det er som har foranlediget Findahl til 20-25 år etterpå å utgi sin dagbok fra krigsårene Berlin. Hvis det da ikke skulle være dette at han fremdeles plaget av en viss uoverensstemmelse mellom den seiglivede legenden om Norges «fortsatte krig» og den ubestridelige kjennsgjerning at under hele denne «krigen» satt herr Findahl på sin hale midt i fiendens hovedstad uten å krige det aller minste — uten i dagboken sin da. Han utførte sin jobb som Berliner-korrespondent for den AFTENPOSTEN som var så grundig nazifisert — for å bruke den vanlige jargong — at den var Reichskommissariatets mest trofaste og servile hjelper i den norske bladverden. Men naturligvis mot god fortjeneste. Og han utførte den tydeligvis til tyskernes og de hjemlige «naziredaktørers» tilfredshet siden han fikk sitte i fred i Berlin til the bitter end, i motsetning til den korrespondent til FRITT FOLK som han nevner så ofte og hvis iherdige forsøk på å komme Terboven tillivs førte til at han ble eksportert tilbake til Norge. Det glemmer forresten Findahl å fortelle.

Han glemmer litt av hvert annet også — hvis da ikke dagboken skulle være litt frisert så den passer inn i dagens situasjon. Blant annet glemmer han å fortelle at før AFTENPOSTEN ble «nazifisert» (og herr Findahl sannsynligvis sammen med den da siden han fortsatte i sin jobb i fiendeland) så reiste bladets utenriksredaktør også ned til fiendeland midt under krigen — innbudt av tyskerne til å beseleipziger messen. Den som

skriver disse linjer medfulgte samme tog, så det er nok dessverre ingen tvil om at utenriksredaktørens nasjonale holdning slik den vurderes idag nok var like betendt som Berlinerkorrespondentens.

Men, bortsett fra slike forståelige forglemmelser og disse nødvendige orienterende bemerkninger, så er det meget interessant å lese Findahls dagbokopptegnelser. Vel legger de svært megen vekt på avis-korrespondentenes sladder i krokene når ingen hørte dem og på Findahls egen patriotiske holdning i det skjulte, men den gir ellers interessante glimt fra livet i Hitlers hovedstad under krigen.

Findahls reaksjoner er ellers svært typiske for det hambroske høyre med dets mangel på fast politisk grunnsyn, dette de hestehandlende politikeres parti som avfinner seg med alt, sosialisme og kommunisme, bare ingen krever av dem at de skal være konservative i ordets virkelige betydning. 23. mai 1940, en måneds tid før krigen mellom Tyskland og Sovjetsamveldet tok til, hadde høyremannen herr Findahl, den krigførende aftenpostkorrespondent, hjertelige forbindelser med TASS-korrespondenten Kudriasjef og det boken bringer som hans dagboknotat denne dag forteller adskillig av interesse både om Findahl og om mere fengslende emner:

«Jeg sa til ham med én gang at jeg hverken liker nazisme eller kommunisme, men jeg synes kommunisme har den fordel at den er ærligere. (Vi går ut fra at dette gjorde sterkt og gunstig inntrykk på russeren, som tydeligvis ikke var noe særlig ærlig siden han vel alt dengang var spion. Han ble etter krigen utvist fra Canada for atomspionasje og er nå anbragt i Havana hos Castro) —

Theo Findahl

— — Det var ellers ikke jeg, men han som leverte de interessante bidrag til samtalen. Han var sterkt opptatt av tilfellet Hess. Vi andre har i dag vært mest opptatt av sensasjonelle hviskemeldinger om at tyske tropper, eller tyske militærkommisjoner rettere sagt, nu er kommet helt frem til Kiev med russisk samtykke. Russerne er så vanvittig redde for tyskerne, sier hviskerekoret. Tyskland kan få alt det Hitler ønsket seg av Stalin. Vel, det sa ikke K. (Og som alle vet var det han som hadde rett og ikke de politiske kannestøpere blant avis-korrespondentene). Han lo det bort, og ville ikke vite av slikt tøys (hvortil Findahl i parentes tilføyer at 'jeg har grunn til å tro at det ikke bare er tøys') mens han hele tiden tenkte på Hess. Han trodde at Hess var reist til England med Hitlers vilje og vitende, og at han hadde hatt medhjelpere, det kan bevises, sa K., at en slik maskin Hess har brukt ikke kan foreta reisen fra Augsburg til Skottland uten mellomlanding. Hess har landet i Amsterdam og fylt bensin, sa K., og hans oppgave i Skottland er å få istand tysk-engelsk forståelse mot USSR! Angelsakserne og germanerne må finne hverandre, det er Hitler-Hess-teorien, trodde K. En ting er påfallende, sa han. Man kan lese gjennom samtlige tyske aviser nu om dagen uten å finne et ondt ord om Churchill, det må være ild bak røken om Hess».

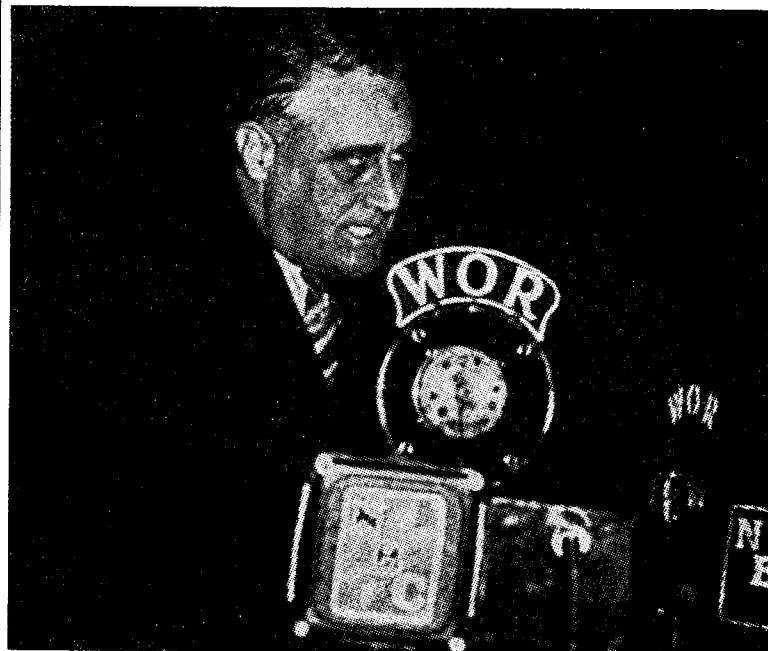
Den russiske spionen var tydeligvis nokså nær sannheten. Mere interessant idag enn disse fraterniserings-samtaler mellom høyre-Findahl og kommunist-Kudriasjef er vel imidlertid det Findahl forteller om NS-folk på besøk i Tyskland og om sin vurdering av forholdene i Norge. Han er naturligvis programforpliktet til ikke å si særlig mye godt om dem — selv når de gjorde det han som Norges krigeriske representant burde ha gjort: å motarbeide og bekjempe den representant for okkupasjonsmakten som i det okkuperte Norge styrte med så hård en hånd. Særlig interessant er det han sier om den vanlige NS-innstilling så tidlig som oktober 1941, altså mens Tyskland fremdeles stod på toppen av sin makt. Det var altså ikke noe de fant på etterpå da Tyskland hadde tapt krigen, slik det så elskverdig hevdes i dag. Vi noterer fra oppteg-

Forts. side 8

O. K.:

Nordisk Samling

Utsyn mot verden

Morgenthau-planens fadder president Roosevelt.

I 1944 i september måned satt en amerikaner, en engelskmann, en russer og en kineser sammen i en villa, Dumbarton Oaks, utenfor Washington og trakk opp linjene for en samling av hele verden på demokratisk grunnlag. Alle verdens folk skulle blandes sammen slik at de ble like, så skulle hver få en stemme og velge et verdensparlament.

Denne idé har så fått sin utformning i det som kalles FN-pakten og Menneskerettighetserklæringen.

I artikkel 1 i Menneskerettighetserklæringen står det: «Alle mennesker er født frie og med samme menneskeverd og menneskerettigheter».

I artikkel 16 står det: «Uten noen begrensning som skyldes rase — — — har voksne menn og kvinner rett til å gifte seg og stifte familie».

I artikkel 28: «Enhver har krav på en sosial og internasjonal orden som fullt ut kan virkeliggjøre de rettigheter og friheter som denne erklæring gjelder».

Grunnlaget for bastardisering av hele verden ble altså lagt i Amerika i 1944.

Nasjonalstatene i verden og rasetanken skulle utrykkes og den stat som var rasetankens første forkjemper, Tyskland, skulle tilintetgjøres.

Samtidig som omtalte her-

Forts. side 7

Truman og Stalin i Potsdam. Bak utenriksminister Byrnes og Molotov.

Atlantis —

(Forts. fra side 4)

Spanuths første store Atlantisbok (utkommen i ett flertal opplag) förlängesedan slutsålt i bokhandeln och numera ej står att uppbringe annat än på antikvarisk väg.

*

Låt oss här — i väntan på Spanuths utlovade nya Atlantisbok — i korthet redogöra för hans hypotes och själva utgångspunkten för hans forskning. Det kan sägas, att denne dristige nordtyske «amatörarkeolog» (som hans vedersakare kalla honom) gått tillväga på samma sätt som på sin tid hans berömde landsman Heinrich Schliemann, då denne genom att ta skalden Homeros på orden lyckades finna Troja. Spanuth har utgått ifrån, att då den store grekiske filosofen Platon (död år 347 f. Kr.) framlade sin Atlantisberättelse i dialogerna «Kristias» och «Timaios», så var det icke fråga om ett sagoberättande utan om en förhistorisk verklighet. Spanuth ansåg sig kunna hysa denna övertygelse redan av det skälet, att såväl Solon som Sokrates på sin tid gingo i god för sanningen i Platons berättelse. I de två Platon-dialogerna heter det, att den grekiska stasmanen Solon omkr. år 570 f. Kr. begav sig till Egypten för att där studera forntidens historia. Av det han därvid fick lära sig var det historien om Atlantis-riket som intresserade honom mest. Den egyptiske prästen Sonchis visade honom en lång rad reliefbilder och inskrifter på väggar och pelare i ett tempel, uppfört under Ramses III:s regering (1200 - 1168) och ägnat att förhålliga denne härskare. Dessa bilder och inskrifter berättade utförligt om ett stort krigståg av «nordfolk» mot Egypten. Dessa folk hade alla besegrats och tillintetgjorts. Solons berättelse om dessa händelser i en fjärran forntid, händelser som även berört Hellas' historia, utformade Platon i de nämnda dialogerna. Men eftervärlden har aldrig lyckats tolka dem, ty det omnämnda egyptiska templet begravdes med tiden i Saharas sandhav och därmed gingo originalurkunderna förlorade.

Men till lycka för forskningen, och ej minst för Spanuth, så blev «nyckeln» till Platons-Solons Atlantisberättelse bragt tillbaka till världen genom de utgravningar, som företogs under åren 1927 - 1936 under ledning och på bekostnad av Chicagos Universitets orientalistiska institut. Ett helt team av amerikanska arkeologer

lyckades gräva ut Ramses III's tempel ur ökensanden och tolka dess märkliga inskrifter. De ha sedermera publicerats på engelska i tolv väldiga volymer. Dokument från 10.000 kvm. vägginskrifter och massor av papyrusrullar ha översatts till nutidsspråk. (Ytterligare 20.000 kvm. voro så illa åtgångna av tidens tand och öknens sand, att de ej kunde deschiffreras. Men trots detta beteckna egyptologerna dessa nyfunna och tolkade urkunder på sten och papyrus som de allra viktigaste från denna fjärran forntid.

Och vad berätta nu dessa inskrifter? Jo, de ha att förtälja om ofantliga naturkatastrofer av skilda slag — svår hetta, torka, jordbävningar och havsöversvämningar som vid den tidpunkten, altså omkr. 1225 f. Kr., hemsökte hela den då kända världen. Det var «Egyptens plågor», den egyptiska «förmörkelsen», syndafloden, världsbranden — kort sagt, allt vad Bibeln och andra ännu äldre religiösa urkunder berätta om forntida katastrofer. Härigenom — så heter det vidare i dessa egyptiska inskrifter — blevo «folken på öarna och vid världshavet i det avlägsnaste Norden» tvingade att utvandra, varvid de på vägar genom Mindre Asien och Syrien men även på sjövägen nådde fram till Egypten. Men där blevo de besegrade i flera drabbningar både till lands och till sjöss. Med drastisk realism skildras detta blodiga händelsesförlopp i de utgrävda tempelrelieferna.

Då Spanuth fick kännedom om dessa första utgrävningsresultat och började studera dem, slog det honom genast, att här rådde en påfallande överensstämmelse med Platons Atlantisberättelse. Han insåg, att relieferna från palatset i Medinet Habu, som amerikanerna grävt ut, måste vara just de originalurkunder, som Solon med egna ögon sett, enligt Platons försäkran. Nu var det med ens möjligt, att rätt tolka innehållet i de två Platon-dialogerna. Och vad därvid framkom var en ytterst sensationell historisk upptäckt, som — det är Spanuth övertygad om — innebär den definitiva lösningen av den sedan århundraden så omstridda Atlantisgåtan.

De gammalegyptiska tempelinskrifterna från Medinet Habu ge för första gången tillförlitliga utgångspunkter för fastställande av Atlantis' läge. Det framgår nämligen av dem, att atlanterna kommo från «den nionde bågen»,

så som den egyptiska ortsbetegnelsen lyder. Enligt egyptisk världsgeografi omfattade «nionde bågen» de områden av Europa, som ligger mellan den 52:a och 57:e nordliga breddgraden. Kompletterande nämnes i tempelinskrifterna, att den längsta dagen i dessa områden varar 17 timmar. Detta stämmer exakt för den 54. breddgraden, (som går genom Cuxhaven).

I källskrifterna ges så noggranna lägesuppgifter för kunga-ön Atlantis, som Platon kallar Basileia, d. v. s. atlantisrikets statliga och kulturella medelpunkt, att Spanuth ansett sig kunna fastställa dess rester och ruinfragment på Nordsjöns botten öster om Helgoland. (Han har, som ovan nämnts, haft flera dykarexpeditioner i gång på ort och ställe, de senaste ännu ej offentligt redovisade).

Vad Spanuth anser sig kunna bevisa är att de «nordfolk», som de egyptiska inskrifterna handla om, voro germanfolk, bosatta på ett landområde, som nu sedan flera årtusenden är nordsjöbotten kring ön Helgoland. De till stor del färgade relieferna i Medinet Habu-templet från Ramses II:s tid ha att visa tusentals atlantier i realistisk avbildning med alla karakteristiska särdrag: ljus hudfärg, blå ögon, ljusblont hår, hjälmuskor och behornade hjälmor, s.k. gripungesvärd, runda sköldar, vagnar med skivhjul, oxspann och fartyg med svanhalsad bog — kort sagt, allt vad vi vant oss att finna på otaliga nordtyska och skandinaviska hällristningar och i gravfynd från samma tids-epok, d. v. s. bronsåldern.

En ytterligare ortsbestämning möjliggöres genom en geologisk egendomlighet. Enligt Platons-Solons berättelse var kungaön Atlantis rik på bärnsten och koppar. På den tiden fanns bärnsten allenast på Schleswig-kusten. (Samland i Ostpreussen blev känt som bärnstensland först på romartiden). Kopparförekomster har Spanuth kunnat påvisa på Helgoland. Spektralanalytiska undersökningar, som på sista tiden oberoende av varandra utförts vid vetenskapliga institut i Tyskland, Österrike och Frankrike, ha givit till överensstämmande resultat, att fynd av kopparföremål från yngre stenåldern likesom också av bronsföremål från tiden omkring 1200 f. Kr. voro förfärdigade av Helgolandskoppar! Således ha dessa högmått moderna vetenskapliga undersökningsmetoder levererat slutstenen i Spanuths skarpsinnigt uppbyggda teori. Ingenstädes på jorden före-

kommer koppar och bärnsten bredvid varandra utom i Helgoland-Schleswig-området.

*

Det är här ingen anledning att närmare gå in på Platons Atlantisskildring. Det räcker att Atlantis-riket enligt Spanuths bevisföring måste ha omfattat icke blott det sjunkna Nordsjöområdet kring Helgoland utan också halvön Jylland, Skåne och de danska öarna, samt den nuvarande tyska Nordsjö-kusten — ett bronsålderns Germanien, ettusentrhundra år äldre än det Germania romaren Tacitus skildrade i sin berömda bok. Vi måste nu föreställa oss, att detta bronsåldersrike gick sin undergång till mötes vid de svåra naturkatastrofer som hemsökte vår värld omkr. år 1200 f. Kr. Härigenom framtvängades den stora nordiska folkvandring, som ledde till Greklands erövring (doriska invandringen) och som fortsättningsvis blev orsak till Kretas och Greklands uppblossning på den minoiska fornkulturens ruiner.

Den sprogforskning, som sysslar med antiken, har länge varit uppmärksam på det faktum, att många detaljer i Platons Atlantisberättelse visa stor likhet med vad Homeros' Odyssé har att förtälja om «Phäakernas land». Spanuth anser sig kunna bevisa, att detta «phäakerland» i själva verket var identiskt med Atlantis-rikets kungaö — Basileia. Och han utgår i sin bevisning från Homeros' uppgifter i Odyssén ord för ord. Om Odyssevs långa irrfärder heter det, att han genomseglade sundet vid Gibraltar (Herkules' stoder) och kom till ön Ogygia, där gudinnan Kalypso höll honom kvar. Enl. Spanuth måste Ogygia vara identisk med ön St. Miguel i Azorerna. Vid avresan härifrån fick han av Kalypso en noggrann segelanvisning: Han skulle städs hålla kurs på stjärnbilderna Bootes och Plejaderna, men dock så att han alltid hade Karlavagnens stjärnbild till vänster. Detta innebär, att Odysseus måste ha seglat genom nuvarande Engelska kanalen. Så kom han förbi Helgoland och led skeppsbrott i Elbe-Eidermynningen. Här mötte honom Nausikaa, dotter till phäakerkungen, som gästvänligt mottog honom. Av Homeros skildring framgår, menar Spanuth, att landet ifråga måste vara just det samma som Platon beskriver i sin Atlantisberättelse; m. a. o.: Odysseus phäakerland är identiskt med det atlantiska nordsjöriket.

*

En framstående schweizisk forskare, prof. Emil Biollay, har nyligen betecknat Spanuths lösning av Atlantisproblemet som «nutidens största historiska upptäckt». Om Spanuth har rätt, och vi för vår del äro ganska övertygade att så är fallet, så innebär det, att han öppnat nya vägar till en fjärran forntid, där hittills alltför mycket legat höljt i dunkel. Den ortodoxa historievetenskapen ställer sig tydligen ännu avvisande eller tveksam, men vi tro, att den snart nog måste se sig tvungad att objektivare och mera förutsättningslöst än hittills ta befattning med Spanuths teori och geniala undersökningar. Vad relieferna i Medinet-Habus palatstempel i Egypten ha att förtälja kan icke förbises. Här gäller det ett dokumentmaterial, äldre än något annat i världen, om våra äldsta nordisk-germanska förfäders öden och vandringar, efter det deras ursprungshem under bronsålderepokens högstadium slukats av havet, men deras kultur och livsuppfattning på skilda vägar vandrade in mot kontinenten och ned mot medelhavsländernas rika och soliga regioner, där det nuvarande Europas vagga timrades av deras händer.

H. M. P.

Med frontkjemperne -

(Forts. fra side 4)

søkere fra Friedrichsort. Jeg forstod av samtalen at de var norske. Jeg fikk fryktelig hjemlengsel, men jeg kunne ikke reise hjem, ikke ennu.

Alt om formiddagen fikk Holger sin sprøyte. Ved middagstider kom stabslegen med en sykevogn. Helga kjørte. De to lastet Holger inn som om det var en kulant sak og kjørte til sykehuset med ham. De var vekke da Larsen Berg kom. Hans første spørsmål var: «Hvorledes går det med Holger?» — «Død alt», sa hollenderen. — «Ennu ikke!» mente Lina, det var ment som en spøk. «Jeg går til sykehuset med sprøyten» sa hun mens hun tok på seg. «Hvis det er noen som trenger noe her, så er jo du her, Larsen Berg!» — «Det er klart, Søster!» — «Alltid vi, men til syvende og sist blir det meg som må gjøre det», tenkte jeg.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Nordisk Samling —

Forts. fra side 5

rer satt sammen i Dumbarton Oaks, satt nemlig tre andre herrer sammen i Quebec og trakk opp retningslinjene for Tysklands tilintetgjørelse. Jeg siterer her fra utenriksminister i Trumans regjering James Byrnes bok «Ærlig talt», side 245 o. f.:

«Jeg kom til å tenke på en hendelse i Det hvite hus i annen halvdel av august 1944, da president Roosevelt diskuterte den fred han hadde tiltenkt Tyskland».

«Det tyske folk måtte lære at det hadde ansvaret for krigen, og det skulle ha suppe til frokost, suppe til lunsj og suppe til middag for lang tid fremover».

«Alle industrielle anlegg og alt utstyr som ikke allerede er ødelagt ved militære operasjoner, skal enten rives ned og fjernes fra området eller ødelegges fullstendig, alt utstyr skal fjernes fra gruvene og gruvene raseres helt».

«— de såkalte erkeforbrytere skulle henrettes av de militære uten forutgående rettergang. Det skulle bare være nødvendig å identifisere dem etter pågripelsen».

«Roosevelt og statsminister Churchill møttes i Quebec i september 1944. — — — Det viste seg at Quebec-konferansen var av den største betydning. Man kom for eksempel til enighet om de soner som de engelske og amerikanske styrker skulle okkupere i Tyskland».

(Side 247 - 248).

Det var ikke amerikansk fornuft som reddet det såkalte Vest-Tyskland fra undergangen. Det var Roosevelts død og den russiske utenriksminister Molotov. Jeg siterer fra Byrnes bok side 245:

«Molotov satte seg imot en oppstyking av landet og heller ikke gikk han med på at tyskerne skulle levere fra seg områder uten folkeavstemning på forhånd. Men særlig var det oppmuntrende for det tyske folk at han imotegikk alle forslag om å ødelegge tysk industri og å gjøre Tyskland til et jordbruksland».

Det går her klart frem at det var amerikansk politikk å ødelegge Tyskland, dele det opp i småstater, og innlemme dem i sin nye Verdensbasterdstat som ble besluttet opprettet i Dumbarton Oaks. Men det ble altså hindret av Molotov, som hadde andre planer.

Den samme plan som dengang, har amerikanerne fortsatt med Tyskland. Den samme plan har de med hele Europa.

De ønsker å bryte ned nasjonalfølelsen og fedrelandskjerligheten hos den europeiske ungdom og å fremme moraloppløsningen og basterdiseringen av den euro-

peiske befolkning.

Millioner og atter millioner av dollars brukes idag i kulturbolsjevismens tjeneste. Basterdiseringen settes opp som et ideal, og ungdommen lærer opp i usadelighet. — Tvert igjennom usadelige og moraloppløsende filmer reklameres opp og kalles kulturfilmene og stor kunst. Dagspressen ofrer store summer i raseblandingens og umoralens tjeneste. Og de orientalske amerikanerne som står bak alt dette, beskyttes av særlover gitt av de plagede lands nasjonalforsamlinger.

Mot verdensbasterdiseringstanken reiser Nordisk Samling Quislings store idé Universismen og den Nordiske tanke.

På Nasjonal Samlings riksmøte i Oslo 27. juni 1963 holdt Quisling en stor tale hvor han oppfordret alle nordiske i hele verden til å slutte seg sammen. Jeg siterer endel av denne talen:

«Den dekadente liberalisme og dens ætling og arvtager marxismen er i sin brodd rettet mot de nasjonale folkesamfund, og i første rekke mot de nordiske. Bevisst eller ubevisst er det en politikk hvis mål er å bryte ned folkenes naturlige organisasjon for å virkeliggjøre den internasjonale verdenspolitikk. Da går folkenes indre samhold tapt. De blir et bytte for det folk som i motsetning til alle andre nasjoner lever spredt over hele jorden som parasitter på de andre folk og nettopp derfor trenger en slik ordning for å kunne utøve sitt lidenskapelig tilstrekte verdensherredømme, som er deres nasjonalisme, den jødiske nasjonalisme og imperialismen».

«— når det forholder seg slik, da må vi se det mest effektive botemiddel mot tidens forhold — — — i en nasjonal nyreisning av det rette livsgrunnlaget for vårt folk, den nordiske

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

ætten og det nordiske særlynet».

«Veien til den organiserte menneskehet går gjennom forening av den store nordiske folkeætt i en sådan blokkdannelse som også har til mål å trekke andre land og maktgrupper inn i det nordiske system».

Quisling hadde håpet at England skulle ha reist den nordiske nasjonalismes idé. Men han ble skuffet.

Så håpet han på Tyskland. Men Tyskland skuffet også.

Idag er det enkelte nasjonalister som håper at Amerika skal reise den Nordiske tanke. Men det synes å være et fåfengt håp.

Idag må Norden selv danne kjernen i et nytt nordisk rike.

«Lyset må komme fra Norden».

Nordisk Samling er en bevegelse som har tatt Quislings lære Universismen og den nordiske nasjonalisme opp og vil bringe den frem til seier.

Nordisk Samlings grunnleggende idé er at Norge og Sverige skal gå sammen til én stat og danne kjernen i Nord-Europas Forente Stater.

Senere må man så forsøke å bringe den nordiske tanke ut til de nordiske folk både i Amerika, Russland og ellers og reise idéen om Nordklodens forente stater.

I stedet for en farvet basterdverden som Amerika og FN setter opp som ideal, reiser Nordisk Samling idéen om En nordisk verden, En latinsk verden og En mongolsk (farvet) verden. Altså på en måte en gjenreisning av det gamle Byzants, det gamle Rom og det gamle Peking.

Quisling tar opp disse tanker i Russland og Vi. Han skriver:

«Skulle vi derfor nu som i romertiden dele verden i to deler svarende til en etnisk og sproglig realitet måtte det bli: På den ene side den romanske eller latinske verden (de romanske land i Europa med deres besiddelser, og Latin-Amerika). På den annen side den øvrige del av verden hvor, de germanske, altså de nuværende nordiske bestemte folk, er eller vil bli de dominerende».

Men alt stort er begynt som smått.

Det grunnleggende arbeidet må gjøres av norsk og svensk ungdom som med helt hjerte og stor offervilje vil gå inn i Nordisk Samling og sammen arbeide på å danne kjernen i reisen av — Et nasjonalt, sosialt og moralsk Norden.

O. K.

Norske politifolk -

(Forts. fra side 1)

feil. Det fortsetter på side 111:

«En tredje kategori av utenlandske pakker var de portugisiske sardiner, 2 esker i hver pakke. Disse sardiner i ekte olivenolje, eller nøtteolje, ble sendt fra en internasjonal hjelpeorganisasjon i Lisboa og var en særdeles ettertraktet vare.

Senere fikk de aller fleste en eller to sendinger med franske pakker sendt gjennom Paris og betalt av våre pårørende. De inneholdt bl. a. endel sjokolade, ost, smør, kjeks og styrkemidler. (Det siste kunne kanskje trenge etter all etingen!)

Også fra Sveits, — fra det internasjonale Røde Kors fikk vi et par sendinger, vesentlig med små, delikate hermetikkbokser. De utmerket seg forøvrig med 1 kg sukker og 1/2 kg aprikoser.

Det sier seg selv, at da denne pakkeflom for alvor tok til, og vi, som tilfellet var i mai og juni gjennomsnittlig fikk over en pakke pr. mann pr. dag, da ble det hele av slike dimensjoner at vi måtte be om pakkestopp.

Men så som hjemmene var kommet igang for alvor, lot det til å bli vanskelig å få stoppet sendingene. Men omsider ble da de faste sendinger regulert ned til behovet. Da vi ut på sommeren var kommet i den grad ovenpå at vi på ingen måte maktet å spise unna. Slik som vi har hørt Sachsenhausenfangene også hadde det».

Det siste har jo som nevnt Zachariassen bekreftet. Så i begge leire hadde de stakkars mennesker sine alvorlige problemer. Det gjengis i boken en oppgave over samlet pakkeantall i 1944. De 271 mann fikk ialt — hold dere fast — 38.512 pakker. Samlet antall brev var 32.200 samme år. (Side 117).

Til gjengjeld for den generøse behandling de norske politifolk fikk viste de sin takknemlighet og sitt storsinn slik:

«Verre ble det da han, Petter, et par dager senere kom og foreslo — og forlangte det fremlagt for samtlige, — at vi skulle vise vår velvillige innstilling ved å forære bort en sending danske R.K.-pakker til for eksempel bombeherjede strøk eller barnehjem. Vårt møte dengang ble meget kortvarig og gav nærmest uttrykk for den store skuffelse over Petter som kunne komme med et så usmakelig og simpelt forslag. — Vårt svar ble et udiplomatisk NEI».

Ja, slik står det virkelig! Ellers hadde jo de norske fangene andre problemer også, bl. a. dette med overvekten som plaget dem i konsentrasjonsleiren:

Side 125: «Da vi stod på

vekten 7. mars 1944, trodde vi alle «det der må være galt». Vekten viste en oppgang på 13 kg, neste opp 11 kg. Samlet gikk leiren opp 2.098 kg fra 7/3 til 7/4. Og oppgavene fra de forskjellige norske leirene fordeler seg slik:

Falstad opp 7 kg.
Espeland opp 7 kg.
Grini opp 8,6 kg.

Det ville være ufint i denne forbindelse å minne om den katastrofale nedgang i vekt hos fangene i etterokkupasjonstidens norske konsentrasjonsleire. Men la oss fortsette lidelseshistorien:

«Ved private veininger ble det for en kars vedkommende konstatert at han fra 20. mars til 20. april hadde en vektstigning på 22 kg».

Ikke rart at forfatteren bemerker:

«Hauptsturmführeren uttalte at han var forbauset over at vi fremdeles ikke forstod noe av det som foregikk i Europa idag. Predikenen sluttet med: Das norwegische Volk, meine Herren, ist ein Volk aus Butterhändler!

Og imens satt altså de onde nazister og gasset seg hjemme i Norge uten tanke på andre. Det gav seg bl. a. dette utslag:

Side 204: «I et brev fra Politidepartementet (Jonas Lie) het det: Dessverre kunne vi ikke hindre at dere ble avskjediget, men det går forhåpentlig gjennom at dere stilles til disposisjon slik at de pårørende får 60 % ventelønn. Vi kjente til at offentlige tjenestemenn, — som til og med var NN-fanger i Tyskland, — fikk utbetalt sin lønn opptil et år etter fengslingen — —»

Da leiren ble evakuert i slutten av januar 1945 ble de norske politifolk også sendt bort:

«Fra 10. mars ble vi på godset Enzow i over 7 uker. — Betegnende for SS-mentaliteten var det, at det på travle dager ble gitt beskjed om at vi nordmenn skulle være fri for de tyngste takene.

Under arbeidet hadde vi anledning til å organisere pelser, skumtrøyer, sålelær, skumtepper og kull. Dette byttet vi inn hos den tyske sivilbefolkning med mat, tobakk og husrom. SS-mannskapene var fullt klar over virksomheten». (Side 252).

Og så endte det hele som seg hør og bør:

«På Enzow gods besøkte en russisk løytnant og to menige oss ofte den første tiden. En dag hadde de med seg et 25 liters spann vodka, og vi hadde i den anledning stor fest med taler for kong Haakon og marskalk Stalin». (Side 311).

Vi slutter oss til skålen post festum!

Aftenpostens «krigskorrespondent» —

Forts. fra side 5

nelsene 13. oktober 1941:

«Det annet (inntrykk av besøkende NS-folk) er bedre, nemlig at alle hver på sin måte prøver å rettferdiggjøre sin stilling med at det er *Norges sak alene* (uthevelsen er av Findahl) de har tenkt å gagne. De snakker alle i kor om tyskerne (tyskerne gjør det samme om quislingene, så det er et surr av en annen verden). En av dem sier at Quislings — like som hans eget — høyeste ønske er å få hver eneste tysker ut av Norge. — —»

Men, som foran nevnt er det særlig FRITT FOLK's korrespondent — som han ikke navngir, men som han gjør sitt beste for å fremstille i et komisk lys — han beskjeftiger seg med. Vi synes ikke det kan være noen grunn til å legge skjul på at det var AFTENPOSTEN's tidligere medarbeider, blant annet på flåtekonferansen i London før krigen, Grundtvig Gundersen det gjelder. Vi hadde selv et meget nært samarbeide med denne FRITT FOLK's Berlinerkorrespondent og vi synes ingenlunde det er noen grunn til å håne en mann som iallfall satte noe inn for det han mente var Norges sak i motsetning til de findahler som helst drev «motstandsarbeide» i sitt lønnkammer. — Grundtvig Gundersens vurderingsevne kunne man nok imellom trekke i tvil, men han var iallfall så modig at han uforferdet trådte frem midt i Berlin med sin kritikk over Tyskland som okkupasjonsmakt i Norge. Han ble da også som nevnt i motsetning til Findahl sendt tilbake til Norge.

Vi gjengir litt av det minst ufine Findahl beretter om «FRITT FOLK'S KORRESPONDENT»:

«(han) mener at norske redere, redaktør Øverland (Aftenpostens utenriksredaktør) og en rekke andre personer som han har personlig nag til, bærer hovedskylden for Norges ulykker, fordi de har 'satt på den gale hesten', bundet Norges skjebne til en svak, korrupt og troløs anglo-amerikansk verden. På samme tid er han mektig fortørnet over tyskerne og deres metoder, hater Terboven som pesten og synger virkelig ut her nede, så han når som helst kan renne seg en stake i livet.

'Stor-admiralen' som vi kaller ham, var særlig forbitret i aften. Han satt i Fasanenstrasse og leste de svenske avisenes betraktninger om 15 unge nordmenn som nu igjen er blitt skutt. Den blodhunden Terboven, den banditten, fnyste han. Det er sannelig et nydelig germansk samarbeid. Her stuper hundreder av unge, kjek-

ke nordmenn på østfronten og samtidig går tyskerne hen og dreper for fote i Norge — —» (23. mai 1942).

Under 11. august 1942 noterer Findahl at Grundtvig Gundersen hadde skrevet et brev til Alfred Rosenberg og ett til storadmiral Raeder hvori han ville «avsløre Terbovens forbryderske og vanvittige styre i Norge!» Han bad Findahl om hjelp til å renskrive brevene og Findahl anfører:

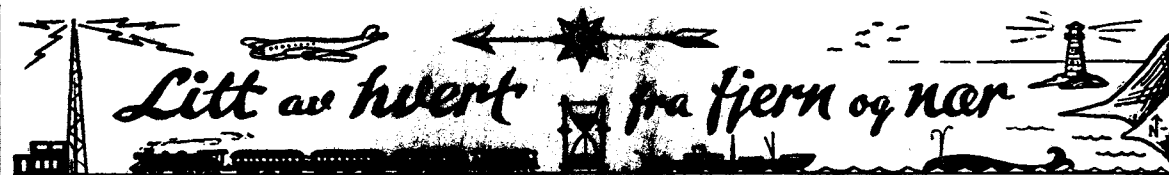
«Innholdet gikk kort og godt ut på at Quisling nu anså seg for bedratt av tyskerne! Han var blitt til en latterlig figur i sine egne landsmenns øyne, NS var kompromittert og umulig på grunn av tyskernes egenmektige opptreden — videre kom det beklagelse om Terbovens og Müllers privatliv — deres pengeforbruk — tennis-haller på Skaugum til 185.000 kroner. Müllers innlosjering i Kongens privatvilla osv.; alle rekvisisjonene av private leiligheter i Oslo til tyskere som kom dit i privat ærend — konklusjonen av det hele at han 'storadmiralen', anklaget det tyske rike for å ha brutt sine løfter til det lille nordiske frendefolket, holdt Quisling for narr og at Tyskland nu var på vei til å lage Norge til et nytt Irland og bare skaffet seg uvenner — —»

Men jeg ville gjerne sett Rosenbergs eller heller Raeders ansikter når de leser dette dokument — som på en måte var rørende og tappert — — men Sancta Simplicitas — —»

Det falt tydeligvis ikke herr Findahl inn det som i dag burde være klart for enhver og derfor burde ha fortjent i all fall en forklarende fotnote i dagboksbladene, at FRITT FOLK's KORRESPONDENT i Berlin ingenlunde opptreide helt på egen hånd. Han var i full overensstemmelse med redaksjonens oppfatning (vi har personlig diskutert det med ham ofte) og også med Quislings oppfatning. Sistnevnte satte Grundtvig Gundersen høyt og hørte gjerne på hans situasjonsvurderinger. Den episode Findahl forteller om var derfor et ledd i en aksjon fra aller høyeste hold og ikke et privatforetagende av G. G. Det viser jo forøvrig også Findahls supplerende bemerkning:

«Efter at brevet var ferdig, dro F. F. til Adlon hvor han skulle treffe Hagelin og denne skulle så overlevere brevet til Rosenberg personlig om eftermiddagen — —»

Den tyske marine var som kjent den hele tid en av Quislings støtter i hans strid med Terboven og Rosenberg var også velvillig inn-

KRAFSING OG KRAFSING, FRU BLOM!

«De krafser til seg alt!» skriver DAGBLADET og er mektig fortørnet over at Høyre og Arbeiderpartiet i Oslo kommune har fordelt jobbene som banktillitsmenn og ikke tatt hensyn til Venstre, Kristelig Folkeparti og Kommunistene, som gjerne ville ha noen bein de også. «En alminnelig hode-regning», skriver bladet «viser at hvert annet bystyremedlem skulle kunne fått en plass i forstanderskapene», men nå har altså de to store tatt alt. Det faller tydeligvis ikke bladet inn å spørre om de utpekte og de bladet mener burde vært utpekt har noe greie på det de skal stille med. Eller kanskje slike partipolitikere i bystyret er allvitende og istand til å mestre alt? Mot honorar naturligvis!

stillet, men hans innflydelse var dessverre sterkt redusert.

I et senere notat for 22. april 1943, hvori Findahl forøvrig på det mest skamløse utleverer FRITT FOLK's KORRESPONDENT og forteller om uttalelser han kom med etter å være drukket full, anfører han noen ord av G. G. som er meget betydningsfulle i denne forbindelse: «Hold fast ved Deres linje, det er Quislings ord til meg — og det skal jeg gjøre — —»

Ellers møter en mange kjente personer i Findahls dagboksopptegnelser og selv om de fleste er sett med trollsplint i øyet, så er det likevel interessant å lese hva han skriver. Vi tror at de av våre lesere som forstår å lese litt mellom linjene kan finne meget av interesse i boken, som først ender da Findahl gjenforenes med sine kjære russiske kommunister i Berlins ruiner. Men da, og spesielt etterpå, synes gleden å svinne noe. Han trøster seg med at

«Hatet (til tyskerne) vil svinne av seg selv med tiden dersom det ikke med vilje blir holdt ved like. Men mistenksomheten vil ulme lenge, kanskje helt til en dag langt ute i fremtiden (dette er skrevet i mai 1945, så det ble ikke så svært langt ut i fremtiden) da vi virkelig får bruk for hverandre».

I dag er det vel Norge som synes det har bruk for Tyskland som ryggraden i NATO. Mens Tyskland vel knapt har noe bruk for Norge?

MÜNCHENERAVTALEN GYLDIG

Professor dr. Freiherr von der Heydte, som er ordinarius for folkerett ved universitetet i Würzburg har i et foredrag påvist at Müncheneravtalen fremdeles har sin gyldighet. At Storbritannia og Eksilfrankrike i 1942 avgav en erklæring om at de ikke lenger følte seg bundet av avtalen har ingen folkerettslig betydning. En avtale kan ikke ensidig oppheves.

SIGØYNERKONGEN OG HANS FOLK

Mens vi her hjemme har besvær nok med våre «landsmenn» de tre sigøynerfamilier, tør det ha sin interesse å høre at vi ikke er alene om bekymringer i forbindelse med sigøynerne. DEUTSCHE NATIONAL-ZEITUNG skriver således at efter meldinger fra det bayerske grensepoliti anstrenger sigøynerkongen Czory seg for å bringe omkring 1.000 av sine stammefrender illegalt fra Polen til den tyske Bundesrepublikk. Som en fortropp kom nylig 26 sigøyner med falske pass til flyplassen i München. Noen av dem ble omgående sendt tilbake mens 8 personer havnet i arresten.

LOMMETØRKLÆR OG PARAPLYER

I det Tsjekkoslovakiet som er blitt velsignet med den kommunistiske befrielse skal det til jul, for å dempe misnøyen blant befolkningen, frembys et parti lommeterklær fra Kina og endel paraplyer fra Øst-Tyskland. Hvor glade tsjekkerne blir, vet vi ikke, men tiltaket har iallfall utløst folkehumoren. Det sies således nå i Prag at lommeterklærne er for at man iallfall kan stike nesen ustraffet i noe. Om paraplyene heter det at de er beregnet på partifunksjonærene for at de kan beskytte seg mot den ventede kalde dusj fra Moskva.

FORTJENT HYLDEST

Mannen bak verdenskrigen og mannen som planla det overfall på Norge som trakk oss inn i verdenskrigen begivenheter — forøvrig godt hjulpet av en samling «gode nordmenn», Sir Winston Churchill fylte nylig 90 år og Norge var naturligvis straks på pletten med hyldest til landets store velgjører. Alle avisene flommet over av hyldestartikler og fjernsynet sendte en hel hyldestkonsert og en lengere reportasje om feiringen fra London. Men kanskje en her

tenker som så at når engelskmennene kan hylde mannen som ruinerte imperiet, så kan Norge hylde mannen som bragte oss krig og okkupasjon. Og hvorledes det nå er eller ikke er med det, så ble iallfall Görings siste ønske: at Churchill måtte leve så lenge at han fikk se imperiets undergang og Englands ulykke, oppfylt. For idag er jo den økonomiske katastrofe i rask utvikling hos det troløse Albion.

OG MENS VI NÆRMER OSS

året 1965, så har vel Gerhardsen og fru Werna alt så smått begynt å pakke kuffertene for et nytt tokt til Gardarike. Ikke før er det konstatert at besøket og gjenbesøket til noen millioner i Krustsjovregi er fullstendig bortkastet fordi nye maktthavere har overtatt, så planlegges det en ny omgang med Sovjets nye herr. Forhåpentligvis klarer de å avvikle besøkene og gaveutvekslingen innen både Gerhardsen og Sovjets nye vipper av pinnen.

NEGERVENNENE

i den norske presse har så smått begynt på en redningsaksjon for kongokannibalene som har myrdet og delvis spist hundrevis av hvite. Stakkars, sier de fremmeligste organer, det ligger høyere politikk bak spisningen, for det er bare belgiere og amerikanere som har mistet livet som straff for «innblanding i de svartes private borgerrig». Jo, de hvite har sannelig fortjent sin skjebne, og om det strøk med noen spanske nonner og tyske misjonærer i samme slengen, så kan da ikke det være noe å hefte seg ved i en «frihetskamp».

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land